En vidräkning

med

Distriktsföreståndaren

C. J. Nyvall.

Af

G. Tidlund-Meijerhielm.

Karlshamn,
E. G. Johanssons Boktryckeri, 1899.

En vidräkning.

Såvida en person, utsatt för i system drifna förföljelser, hvilka afse ingenting mindre än att helt och hållet tillintetgöra hans anseende och följaktligen hans existens, utan att denne person rätteligen kan förebrås något annat än att han sökt frigöra sig från en fanatisk sektledares sjelftagna myndighet — om, säger jag, en person trakasserad på det mest gemena, lögnaktiga och oförskämda sätt, någonsin haft rätt att såsom försvar vädja till det offentliga ordet, så äger jag denna rätt gent emot »distriktsföreståndaren vid Vermlands Ansgariiförening» kringresande kolportören C. J. Nyvall i Karlskoga kyrkoby och hans falang af under honom subordinerande vinkelpredikanter. Saken är i och för sig icke synnerligen riksvigtig, och såväl herr Nyvalls som mitt personliga anseende kan föga intressera andra än oss sjelfva och våra närmare bekanta; men då herr Nyvall sjelf vädjat till allmänhetens dom genom att vid flera tillfällen och särskildt i den »religiösa» tidningen Ansgariiposten N:o 50 B. 1897 utfärda varningar och uttala förkastelsedom öfver mig såsom en veritabel »varg i Veum» (han har verkligen om mig begagnat epitetet »ulf», något som påminner om det gamla ordspråket: kråkan ropar sitt eget namn), och jag dessutom från flera håll fått uppmaningar att klargöra situationen, så vill jag nu använda samma medel som begagnats mot mig,

nämligen pressen, för att gifva allmänheten en sanningsenlig tablå af saken. Herr Nyvall får härvid skylla sig sjelf att jag måste framställa hans bild i sin rätta, d. v. s. mindre vackra dager. Jag förutskickar härvid den anmärkningen att det är mig i hög grad motbjudande att lyfta på den hyckleriets slöja, hvari den 70-årige mannen insveper sig; men jag finner det oundgängligen nödvändigt, då han i sin egenskap af chef för den »fria missionen» i Vermland naturligtvis njuter icke obetydlig tilltro och anseende bland dem af hans samfundsbröder, hvilkas blickar ej hunnit genomtränga fårpälsen och se den derunder grinande ulfven. Jag vill naturligtvis ingalunda förneka att herr Nyvall kan i sin andliga verksamhet hafva uträttat åtskilligt som man skulle vilja kalla godt; men ser man på motiverna, så fruktar jag att den bibliska satsen: »gudaktighet är nyttig till all ting och hafver löfte med sig både om detta lifvet och det tillkommande», har betydelse för herr Nyvall endast för så vidt frågan är om detta löftes första hälft. Hans år ifrån år förökade rikedom ådagalägger åtminstone att han tillhör den klass af menniskor dem apostlen Jakob skildrar, som säga till de fattiga: »gån i frid, värmen eder och mätten eder», och gifva dem likväl intet det lekamen behöfver. Icke för att berömma mig, utan endast för att visa olikheten mellan mig och herr Nyvall samt tillika påpeka ett af de sannolika skälen till hans mot mig visade hätskhet, vill jag nämna att min kristendom ingalunda gör mig rik på jordiska håfvor, enär jag årligen på sjuka och fattiga offrar mer än 50 procent af de medel jag förtjenar genom förevisning af scioptikonbilder, liksom äfven hednamissionen under årens lopp af mig erhållit tusentals kronor. Jag tviflar på att herr Nyvalls bokföring, så vida den är ärligt hållen, kan uppvisa dylika utgiftsposter, och jag är öfvertygad att detta

mitt handlingssätt af hr Nyvall ses med sneda ögon just för den kontrast det utgör mot hans egen smutsiga girighet. Men det torde vara tid att komma till sjelfva saken.

Såsom redan är nämdt lät herr Nyvall i tidningen »Ansgariiposten» N:o 50 B. 1897 införa ett slags varning för min person. Han hade, kan tänka icke trott sig behöfva säga något, men som numera icke blott kyrkor och skolsalar, utan jemväl missionshus (här var det skon klämde) voro upplåtna för mig, så ville han förklara mig ovärdig att uppträda i missionshusen. Här se vi i all önskvärd tydlighet partiledaren, som anser missionshusen vara afsedda endast till experimentalfält för honom och hans gelikar. I kyrkorna tycks han inte anse mig ovärdig att uppträda, men i missionshusen? Brrr! Och skälet för denna art af bannlysning uppger herr N. vara att han kommit i besittning af bref, hvilka enligt hans uppfattning skola till sitt innehåll vara så smutsiga och osedliga att de ej kunde återgifvas i tryck. Till dessa bref, hvilka, enligt hans eget påstående, andra personer stuckit honom i handen, djärfves han förklara mig vara författare. Samtliga brefven skola vara skrifna af mig till några goda vänner, och följaktligen af helt och hållet privat natur. Herr Nyvall tillkännagifver i den omnämda varningen att han ville visa brefven för en hvar, »som ej ville tro honom på hans ord». Men oaktadt jag uttryckligen förklarat mig ej tro hans ord, har han envist vägrat mig att få se brefven. Ett rykte har utspridts att en syster till ena brefvets adressat skulle hafva stulit detta från sin broder och öfverlemnat det till herr Nyvall. Om nu detta hyggliga rykte egde det ringaste sken af sanning, så bevisade det blott att alla medel t. o. m. stöld, äro goda för herr Nyvall då han vill vinna sitt syfte, och att till och med religiösa småskollärarinnor icke akta för rof att

fuska med »osedlighetssaker» då det gäller att få en besvärlig och obeqväm person ständ vid skampålen. Ur hvilkens penna dessa bref (om de verkligen finnas till) härflutit, så länder deras användande på sätt som skett herr Nyvall till föga heder, då det ju skulle utgöra en kränkning af privatlifvets helgd. Han kan icke ens till sin ursäkt åberopa den af honom och hans meningsfränder hyllade jesuitiska satsen att ändamålet helgar medlen, ty sjelfva Loyolas söner inse att det ändamål, som skall hafva en sådan verkan måste vara godt, och herr Nyvall torde dock ej hafva nog fräck panna att påstå det hans försök att ställa mig på en moralisk schavott kan kallas godt..

Naturligtvis gaf jag i tidningen svar på tal. Bland annat, hvarom här ej är fråga, anförde jag, utan att derför i ringaste mån medgifva riktigheten af beskyllningen, att *om* jag i en stund af mensklig svaghet låtit förleda mig att skrifva något eller några bref af skabröst innehåll, hade det, oafsedt det lumpna sätt på hvilket herr Nyvall säger sig hafva fått dem i sin ägo, varit hans enkla pligt såsom kristen och samfundsledare att varna och upplysa mig af Guds ord innan han stälde mig vid skampålen. Härtill svarade herr Nyvall att »det lönar sig inte». (I parentes frågadt: hur kunde han veta det?) Sannerligen märkvärdigt att en i sådan helighetsmantel insvept person ej bättre uppfattat sin kristliga skyldighet mot en felande broder och söker bemantla sin kärlekslösa underlåtenhet med det ömkliga svepskälet att han ej ansåg det löna sig! Men att försöka ställa till en skandal, det lönade sig bättre! Och hvad mera är: sedan han af mera rättänkande »missionsvänner» fått anmärkningar och förebråelser för sitt om brist på kristlig kärlek och fördragsamhet vittnande uppförande, ansåg han det »löna sig» och

vara tillständigt att försvara sig med en lögn, låt vara en nödlögn, i det han påstått och utspridt att han skriftligen varnat mig. Det är icke omöjligt att han, för att bereda sig ett jesuitiskt kryphål, verkligen skrifvit ett sådant bref, men i så fall har han underlåtit att afsända det, ty jag försäkrar heligt att det icke kommit mig tillhanda.

Till mitt svar fogar herr Nyvall några anmärkningar, deri han bland annat säger att han var (af Gud?) »satt att vaka och vårda Guds hjord (skulle vara intressant att få se hans fullmakt) och måste varna när ulfven kommer». Naturligtvis var det jag som var den farliga ulfven, hvars ankomst satte så många myror i den trogne väktarens hufvudknopp.

När jag påpekade att han nu handlat kärlekslöst, ja rent af på ett efter borgerlig lag straffbart sätt genom att ärekränka en menniska både enskildt och offentligt, så sökte han icke att försvara sitt beteende. Nej, tycker någon det? Svepande sin helighets mantel än tätare omkring sig svarade han som forntidens jesuiter i en dylik klämma plägade svara: »här står jag under Guds dom!» Hvilken vämjelig, exempellös fräckhet! Att låta hat och afundsjuka, partisinne och despotism, dolda af en hycklad kristendoms ytterplagg, förmå sig att begå kärlekslösa handlingar och sedan förklara sig stå under Guds dom, liksom för att annullera alla andra domar, det är i sanning höjden af oförskämdhet. Och hvad har herr Nyvall trott sig vinna med sitt vädjande till denna instans? Vet han icke att det är gräsligt att falla i lefvande Guds händer?

Under stridens fortgång skref herr Nyvall till mig en del bref, i ett språk, delvis så myndigt som vore han hela verldens sjelfherrskare, delsvis så lismande och inställsamt att den argaste jesuitpater kunnat afundas honom det;

men genom dem alla gick samma grundton, egenkärlekens oblyga öfversitteri. Irriterad af dessa gång på gång återkommande försök att spela förmyndare svarade jag i en skrifart som jag gerna medgifver vara grof; men jag hyllade då som nu August Blanches bekanta uttryck: »man matar icke grisar med pannkakor». Då det sedan kom till min kunskap *att herr Nyvall på sina predikoresor medförde de "osedliga och smutsiga" bref,* till hvilka han uppgaf mig vara författare, *och lät kreti och pleti der och hvar läsa dem,* — Nyvalls sätt att befrämja sedlighet? passande för en kolpotör eller hvad tycks? — samt många af honom inspirerade kolportörer och andra personer satte i gång en systematisk förföljelse mot mig, såg jag ingen annan utväg till skydd, än att anlita lagen, och förklarade att Nyvall skulle få en stämning.

Oaktadt herr Nyvall stält sig under Guds dom bäfvade han likväl tillbaka för att få med den menskliga rättvisan att göra; och, delvis genom sina egna meningsfränders kraftiga ingripande dertill manad, föreslog han mig en uppgörelse. Men hans vilkor voro segrarens på ett slagfält: jag skulle erkänna att jag skrifvit de famösa brefven, så ville han återkalla och upphäfva den öfver mig afkunnade bannlysningen. Då jag ej ville förstå mig på detta nesliga vilkor, kom ett annat förslag: vi skulle mötas i Karlstad eller Kristinehamn, hvardera af oss medhafvande två personer, och om det då visade sig att han hade förhastat sig, ville han erkänna detta.

Ett sådant sätt att bilda en jury för afgörande af ett ärekränkningsmål kunde jag naturligtvis icke godkänna. Jag skref till herr Nyvall att till Karlstad eller Kristinehamn kom jag icke, men ville herr Nyvall komma hem till mig för att i några vänners närvaro uppgöra saken, så ville jag med vissa vilkor förlåta honom, då han der-

jemte betalade mitt ombud för dess resor och kostnader. Detta förslag föll deremot icke herr Nyvall på läppen, ty han ville på lättaste och behändigaste sätt slinka sig från affären utan att erkänna sig besegrad och utan att göra något grepp i sin kära kassa.

Jag uttog alltså mot herr Nyvall en stämning om ärekränkning och bekom, såsom jag väntat, en genstämning, naturligtvis i akt och mening att han med den vittnesfalang som stod till hans förfogande skulle få försöka bevisa sanningen af sina mot mig utslungade beskyllningar. Denna åtgärd å herr Nyvalls sida var emellertid en veritabel dumhet, ty då det hvarom jag stämt hemföll under 16 kap. 8 § strafflagen, borde han i samma kap. 13 § hafva sett att dylik bevisning ej är tillåten. Men denna skenbara dumhet kunde dock i sjelfva verket maskera en fiffig fint: herr Nyvall kunde nämligen vilja genom sin genstämning truga på mängden den föreställningen att fast han icke *fick* bevisa någonting han likväl *kunde* det, och således få opinionens vågskål att sänka sig till hans förmån. Jesuiter kan man tro om hvad som helst, och detta hade ju varit ett icke oskickligt schackdrag.

Det system som nu sattes i gång för att att anskaffa vittnen må nu hafva varit spegelfäkteri eller allvar; alltnog: det torde vara temligen enastående i svenska rättegångarnes historia. Personer togo sig före att gå omkring till mina vänner och bekanta, äfvensom till litet hvar, som troddes känna mig, och sökte genom lock och list samt hot om stämning förmå dessa att skrifva på medförda listor och intyga att de hade något att säga om mig, som kunde vara vatten på herr Nyvalls qvarn. Sjelf utsände herr Nyvall en kolportör Erixon, hvilken på ett om obekantskap med strafflagen vittnande sätt sökte förmå en viss person att hjelpa Nyvall; och denne person har för

mig under edlig förpligtelse uppgifvit detta. Visserligen erhöllo herr Nyvalls utskickade kreatur några namn på listorna, men de voro få; och fastän deras vittnesmål ej lagligen kunnat få ega rum och förorsaka mig någon skada, vill jag dock, i betraktande af den goda vilja de ådagalagt, hafva dem i minne när det behöfves. Jag skall dock här spara dem, men förbehåller mig att framdeles, i fall omständigheterna sådant påkalla, blotta deras skamliga beteende och — deras namn.

Herr Nyvall hade förskaffat sig ett ombud från Karlstad, en riktig hederskarl för resten och i alla hänseenden bättre än den sak och person, hvars ärende han gick. I tvenne särskilda skrifvelser antydde denne i tydliga ordalag för min ombudsman att han vore honom å herr Nyvalls vägnar synnerligen tacksam om han ville öfvertala mig att nedlägga min talan mot N.

Efter en inträffad, till saken icke hörande händelse, hvarom såväl Nyvalls ombud som kronolänsmannen A. Nerander i Molkom ega kännedom, tillskref jag — uttröttad på alla dessa strider och bråk — ombudet ett bref och förklarade mig beredd att nedlägga målet på vilkor att herr Nyvall fullföljde sitt redan förut gjorda erbjudande att återtaga genstämningen. Jag sammanträffade derefter med meranämda ombud och en förlikning kom till stånd. Men då Nyvalls förlikningshandling kommit mig tillhanda och jag visat den för en framstående missionsvän i Karlstad, kunde ingen af oss gilla denna handling, emedan den var så spetsfundigt hopsatt att den lätt kunde tydas till min nackdel. Jag ref då papperet i stycken och återsände den jemte en skrifvelse till ombudet samt bifogade en af mig sjelf uppsatt förlikningshandling, på hvilken jag fordrade herr Nyvalls underskrift mig tillsänd inom tre dagar derefter, vid risk att målet i annat fall skulle fullföl-

jas; och så angelägen var Nyvalls ombudsman att han andra dagen kl. 1/2 9 på aftonen per telefon underrättade mig att handlingen säkert skulle komma dagen derpå. I följd af denna skrift skulle Nyvall vid häradsrätten förklara målet förlikt utan att i rättens protokoll få göra någon diktamen till sin fördel, vid äfventyr att målet då utsattes till behandling å annan dag. Kronolänsmannen Malmgren ombads å mina vägnar öfvervaka detta. Innan jag dock hade säkerhet för att herr Nyvall skulle hålla vår öfverenskommelse tillskref jag honom ett bref hvari jag försökte klargöra situationen. Då jag i sistliden November månad fick spörja att herr Nyvall låtit i »Ansgarii-posten» införa ett bref från mig trodde jag helt naturligt att det var nyss omnämda skrifvelse, och jag förundrade mig endast öfver mannens naivitet att låta offentliggöra ett aktstycke, hvaraf så föga heder för honom var att skörda. Men då jag sedermera kom öfver ett exemplar af »Ansgarii-posten» n:o 46 för sistlidet år, hvad får jag väl se? Jo ett med initialerne af mitt namn undertecknadt och med kommentarier af herr Nyvall försett utdrag ur ett bref, som, om det verkligen härflutit ur min penna, skulle i icke obetydlig mån rättfärdigat herr Nyvalls och hans tjensteandars utfall mot min person. Jag skulle deri hafva yttrat att jag »under striden» med Nyvall »många gånger anropat Fan och hela hans anhang, som det synes med godt resultat», och längre ned att jag ämnade resa till det glada Berlin för att i nöjenas hvirfvel söka ersättning för de obehag striden beredt mig, utlofvande att sända små episoder om hur det tillgår nattetid i Berlin jemte gratisfotografier af de skönaste nymferne. Nu frågar jag: kan någon tro att en menniska som hade ens tiondedelen af sitt förstånd i behåll skulle kunna handla så rent af idiotiskt att han lemnade en förklarad motståndare, i synnerhet en

sådan af herr Nyvalls kaliber, ett dylikt vapen i händerna? Nej! Brefvet är falskt från början till slut; hvilket för en uppmärksam granskare jemväl framgår af den vigt herr Nyvall vill lägga derpå att utdraget är ordagrannt infördt med mitt eget stafsätt och min interpunktering. Jag vill dock ingalunda skylla herr Nyvall för förfalskningen, icke så, som skulle jag betvifla hans goda vilja, men jag anser honom oduglig att verkställa något sådant. Men, som ordspråket säger, der icke hin sjelf är med, der har han sina legater; och för mig är det lika klart som för herr Nyvall, hvilken af hans kreatur lånat sin hand till denna hyggliga bedrift. Man kan nämligen icke gerna tänka sig att någon skulle roat sig med att mystificera herr Nyvall med att tillskrifva honom ett dylikt bref i mitt namn; och då jag vet och högtidligen förklarar brefvet vara falskt och understucket, lemnas mig icke möjligheten att tro något annat än att herr Nyvall offentliggjort detsamma med full vetskap om dess rätta halt.

Herr Nyvall beklagar sig i tidningen öfver och vill dementera ett utkommet rykte att han vid förlikningen af vår tvist skulle till mig betalt »rätt mycket» penningar. Detta rykte har jag hvarken utspridt eller hört, och jag tänker att herr Nyvall dervidlag kan vara fullkomligt lugn: ingen som känner honom och hans smutsiga girighet kan falla på den ideen att tro det han skulle utgifva ett enda öre, än mindre »rätt mycket» penningar för att förlika en sak, hvars utgång ännu kunde vara tvifvelaktig. Att han deremot torde haft åtskilliga utgifter till sina kreatur och handtlangare för att få förföljelsesystemet mot mig i gång, får stå för hans räkning, och är för min del alldeles betydelselöst.

Allmänheten torde nu hafva stadgat sitt omdöme öfver huruvida det är gentlemannalikt eller ens hederligt

att i allmänna tidningar införa eller omtala skrifvelser af helt och hållet privat natur, dem man till på köpet på ett, lindrigast sagdt, mindre honnett sätt kommit i besittning af. Så handlar endast den hvars glädje det är att skada sina medmenniskor och hvars sjunkande anseende behöfver höjas genom att nedsätta andras.

Jag förklarar nu att jag är redo med ed bekräfta det saken förhåller sig såsom jag här meddelat och att jag med egenhändiga (och äkta) bref från herr Nyvall och dennes ombud jemte personliga ojäfviga vittnen kan styrka mina påståenden, och jag uppfordrar herr Nyvall att öfverbevisa mig om jag tagit fel i någon omständighet som rörer våra mellanhafvanden och vår strid.

Huruvida nu herr Nyvalls »smutsiga» bref, dem han jemväl hade att syssla med å Ansgariiföreningens möte i Karlstads missionshus, härflutit från min penna eller icke, derom kan jag väl icke vara herr Nyvall någon redogörelse skyldig; och då jag icke erkänt dem såsom mina, och herr Nyvall icke, på sätt honom såsom anklagare ålegat, styrkt att så är förhållandet, så äro de icke heller mina i kraft af den gamla regeln att man ej är fader till andra barn än dem man erkänner. Herr Nyvall borde begripa att en opåkallad inblandning i en persons privatförhållanden är förarglig. Jag undrar just hvad herr Nyvall skulle tycka, om jag eller någon annan ville röra i en viss historia om en viss persons förförelseförsök mot en vermländsk gift qvinna, ett försök, som slutade med en mindre behaglig skjuts på en jernkärra. Den historien har nog sina komiska pointer och förtjenade ganska väl att blifva skrifven; men den angår mig lika litet som mina förmenta bref angå herr Nyvall, och jag anser klokast och rättast att en hvar sopar rent för sin egen dörr. Men så har icke herr Nyvall fattat saken: han vill bråk

och oväsen för att få mig undanpetad, och derför kilade han till »Ansgariipostens» redaktion med den der notisen och lofvade sjelf bära ansvaret derför, ett löfte som den »helige» mannen ämnade hålla på ett eget och honom i alla måtto värdigt sätt. Åtminstone skref han till mig att »redaktionen må gerna svara derför».

Att låta beslå sig med »nödlögner» tyckes just vara en af herr Nyvalls svaga sidor. Han har utspridt att jag för honom delvis bekänt mitt författareskap till de märkvärdiga brefven, och likväl har han undertecknat en förlikningsskrift af innehåll att målet nedlades utan något som helst erkännande från min sida.

Om jag efter alla dessa trakasserier och i följd af den skamlösa behandling och de förföljelser jag och mina vänner varit och äro utsatta för vågar betvifla behörigheten af Nyvalls och några hans vänners och kolportörers »apostlaembete», så torde sådant icke anses oförklarligt. Äfven min tro på våra religiösa tidningars förträfflighet har lidit ett betänkligt afbräck, ty många af dem tyckas arta sig till att blifva riktiga skandalblad i många fall.

Den fria rörelsen har der och hvar urartat. De gamla gingo sin väg fram stilla och ödmjuka i bön och tårar. Många nutidens kolportörer deremot rusa fram i ullstrumporna som om de hade all makt i himmel och på jord och med en uppsyn »som ej för skämt är gjord», sättande näsan så högt i vädret som om de hvarken »räddes för hin eller trollen». Allt som ej tillhör dem föraktas och motarbetas. Svenska kyrkan och hennes prester, hvilka ju äro män med lärdom och i många fall med allvarlig gudsfruktan, hånas och förlöjligas. En ordnad frikyrka, t. ex. Metodistkyrkan och dess aktningsvärda predikantkår kan icke heller undgå att blifva nafsad i benen af dessa de fria vännernas gläfsande bandhundar. Godtem-

plarismen i synnerhet är en stötesten, på hvilken mången kolportör, ej minst herr Nyvall sjelf, ofta snubblat och stött sina tåspetsar ömma.

Jag vädjar till hvar och en med oförvilladt sinne om den behandling jag fått röna kan kallas kristlig och om män som kunna tillåta sig ett sådant handlingssätt må anses hafva Kristi sinne! Nej, så nedrigt och skamlöst handla knappast Belials barn, än mindre en rätt kristen. Hycklare af vänskap och gudsfruktan, smilande och lismande vänner i ansigtet, men odjur i menniskohamn mot den som ej fördrager deras sjelftagna myndighet när de tro sig kunna vara det utan åtal eller mothugg; se der bilden af den klass utaf »munkristna», till hvilken herr Nyvall och hans själsfränder höra. Jag vore färdig att utropa: O du skrymteri och skenhelighet! hvi kläder du dig i rättfärdighetens hvita drägt? men jag hejdar mig vid tanken på att Kristus sjelf har kännetecknat ulfvarne såsom kommande klädda i fårakläder, och jag får trösta mig med att liksom »om man kläder en åsna i en lejonhud så förråda henne dock öronen», likaså skymtar ulfnaturen fram bakom fåraminen och klorna sticka fram under fårpelsen. Lycklig den som varsnar dem förr än de börja rifvas!

Den triumf herr Nyvall och konsorter vunnit öfver mig är dock hvarken stor eller afundsvärd. Ännu står jag upprätt, och bannstrålen har halkat temligen oskadlig från det pansar jag eger i ett godt samvetes vittnesbörd. Jag skulle vilja tillråda hvar och en som, likt mig, blifver hotad af ulfvagapen, att taga saken trankilt och med mig sjunga:

"När hundar skälla hörs i dina spår,
det visar endast att den går.
Af vår tids gläfsare slikt tages illa,
de tege nog, om blott du stode stilla."

Jag vill här strängt betona att jag med denna försvarsskrift icke riktar något hugg mot Ansgariiföreningen,

för hvars religiösa ståndpunkt, liksom för flertalet af dess medlemmar jag hyser både aktning och sympati. Det är endast dess distriktschef och några af hans kreatur, mot hvilka min hand är väpnad. Och jag kan ej underlåta att allvarligen tillråda föreningen att, ju förr ju bättre, ur sin krets utgallra dessa parasiter, på det föreningen sjelf må undgå att blifva smittad af den högmodets, lismeriets och ofördragsamhetens ande som besjälar dessa personer. Jag påminner om att »litet af surdeg försyrar hela degen».

Lika litet riktar jag mitt anfall mot något annat frireligiöst samfund, såvida detta ledes af den kristliga kärlekens anda. Jag vill här nämna ett yttrande af en ledande man i K. F. U. M. Han sade nemligen till mig: »om jag än visste att du skrifvit de bref Nyvall påbördar dig, så skulle jag dock icke kunna eller vilja behandla dig så som han gjort; dertill känner jag mig sjelf och verlden alltför väl». Det finnes lefvande kristendom i dessa ord.

Sedan ofvanstående redan var nedskrifvet har jag från herr Nyvall erhållit tvenne skrifvelser, postafstämplade den 20 och 21 sistlidne december. Så vidt jag af dessa skrifvelsers orediga och osammanhängande innehåll kunnat inhemta söker han frigöra sig från beskyllningen att hafva utsändt några kolportörer med uppdrag att värfva vittnen. Härpå vill jag endast svara att dessa kolportörer förklarat sig vara sända af herr Nyvall. Vidare beskärmar han sig öfver att jag skall hafva påstått att han lefver illa med sin hustru och anför såsom försvar häremot »att han var troende på Herren *innan han gifte sig.*» Denna tro måste då hafva öfvergifvit honom under äktenskapet; ty, fastän jag ej kan erinra mig hafva framkastat en dylik beskyllning, lär saken dock vara ett bevisligt faktum, om än herr Nyvalls hustru och barn aldrig klagat deröfver. — Att han

på Ansgariimötet i Karlstad fick medhåll af »bröderna» och, som han uttrycker sig, »har en hel predikantkår bakom sig», kan ju nog vara möjligt, ty den ena korpen hugger icke ut ögat på den andra; men detta länder; om det nu är sant, denna predikantkår till föga heder och erinrar alltför mycket om dessa ord i vår psalmbok: »de äro ens i vrångvis flärd när orätt skall befrämjas». Att den, som han i det ena brefvet sjelf kallar sig, »från synden frigjorde» (hvilken höjd af fräckhet!) herr Nyvall vill begagna denna påstådda anslutning till ett slags hampåkersspöke att dermed skrämma mig från att börja en af honom befarad rättegång är så påtagligt och liknar så mycket hans vanliga sätt att gå till väga i denna sak, att jag sannerligen icke anser mig behöfva spilla flera ord derpå. Dessutom har Nyvall till hjelpare att nedsabla mig antagit en för lösdrifveri tilltalad person oaktadt han visste att denna person förut af mig blifvit öfverlemnad åt myndighetsperson bl. a. med anledning af svikligt förfarande och — förfalskningsbrott.

Oaktadt Nyvall förbundit sig att lemna mig i fred har han likväl skrifvit en mängd mitt medborgerliga namn och rykte kränkande och lögnaktiga bref, hvilka han tillställt t. o. m. för honom obekanta personer, naturligtvis i den afsigt, att dessa hvar på sin ort sedermera måtte utsprida dess innehåll och skada mig. Så håller »en från synden frigjord» man sina heliga löften. Ännu värre saker att förtiga.

Vill Nyvall och hans beundrare fortsätta sin »heliga strid» mot mig få de skylla sig sjelfva om utgången deraf blir en annan än de beräknadt. Jag har öfvernog af material att blotta deras gerningar. Nyvall borde tillhålla några af sina kolpotörer att läsa katekesen, synnerligen 6:te budet samt att iakttaga nykterhet på det att deras

lefverne måtte bli bättre hädanefter, eljest skall jag demaskera dessa skrymtare och skenheliga lismande vinkelpredikanter.

Och nu farväl, herr Nyvall! Jag hatar er så litet för edert sätt att behandla mig, att om ni komme och beddes en bit bröd skulle ni gerna få två med smör på. Men jag beklagar er att den möda ni användt för att störta mig ej haft bättre resultat och att ni, som ni nu står der med fårpelsen till hälften afsliten, har en icke obetydlig likhet med den bekante irländaren, som, då hans sängtäcke befans vara för kort att skyla hela hans nakenhet, ej visste bättre råd än att klippa af ett stycke af täckets nedra ända och sy fast vid den öfra.

